

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg synes, det var ganske spændende, hvad fru Jytte Andersen fra Socialdemokratiet nævnte her om nogle forsøgsordninger, hvor de større virksomheder kunne inddrages. Det behøver vi jo ikke lave lovgivning om i Folketinget, det kan vi jo ikke få igennem under de nuværende forhold. Vi kan jo bare appellere til arbejdsministeren om at prøve at tage kontakt med nogle af de store virksomheder og høre, om ikke det kunne lade sig gøre.

Jeg tillader mig at tage ordet for at sige, at allerede i 1978 fremsatte vi forslag om det. Det var begrundet i, at vi havde fået nogle meldinger om, at i Amerika, hvor man i alt fald bestemt ikke kan beskyldte folk for at være socialister, har man faktisk lavet den slags forsøgsordninger. Og det har vist sig, at resultaterne har været ganske gode. Man har naturligvis lavet dem frivilligt, men man har lavet dem. Det har givet gode resultater, og der er altså kommet flere kvinder ind på utraditionelle områder end hidtil i de større virksomheder i Amerika.

Set i forhold til Amerika er vi altså håbløst bagude herhjemme på disse områder med at gå aktivt ind og påvirke udviklingen. Det er meget godt at sige, at der er nogle barrierer, der er noget forbenethed, vi skal overvinde. Det er jeg enig i, men man er også nødt til at gøre en aktiv indsats for at komme videre. Og det kunne jo være spændende at have en arbejdsminister, som ville gå videre og forsøge at tage kontakt med nogle af de store virksomheder med henblik på at skabe den slags forsøgsordninger.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg vil til arbejdsministerens oplysning også sige, at det faktisk ikke kun er i USA, man er gået videre ad nogle veje, som er lidt mere håndfaste end det, vi har haft politisk mod til her i Danmark. Det har man også gjort i Norge, Sverige og Frankrig, og det er man beskeden på vej til i Holland og Belgien. Så Danmark kommer bestemt i godt selskab, hvis en sådan positiv tilkendegivelse fra arbejdsministeren kunne komme her i dag.

Pia Christmas-Møller (KF):

At vejen til reel ligestilling mellem mænd og

kvinder er stenet, fyldt med huller, lang og sej, har den snart hundredårige indsats vist os. Vi har lært, at der er forskel på formel lovsikret og reel praktisk ligestilling. Vi har lært, at dybt rodfæstede holdninger, traditioner m.v. skal bearbejdes og ændres. Og endelig har vi lært, at formelle landvindinger kan hjælpe, men ikke garantere den reelle ligestillings fremskridt.

Her i 75-året for kvindernes valgret kan vi konstatere, at det er gået støt fremad. Fra begyndelsen med kvinders valgret i 1915 over ligelønsloven i 1976 og nu senest med loven om ligebehandling i forbindelse med beskæftigelse og barselorlov fra 1989 er vi nået frem til fuld formel ligestilling. Tilbage står så den praktiske udvirkning, og her lades der unægtelig noget tilbage at ønske, ikke mindst for så vidt angår spørgsmålet om ligeløn.

Det er vigtigt, at vi fra politisk hold årvågent følger udviklingen og løbende har ligestillings-temaer på den politiske dagsorden, ikke så meget med henblik på nye lovinitiativer som af hensyn til signaleffekten, bl.a. over for arbejdsmarkedets parter.

I Det Konservative Folkeparti mener vi ikke, at der på nuværende tidspunkt er brug for yderligere lovstramninger, men derimod for aktiv deltagelse i den fortsatte holdningsbearbejdende debat. Og netop ud fra denne sidste vinkel vil vi takke forespørgerne for, at vi har denne debat i dag.

Når vi ikke mener, at der umiddelbart er behov for yderligere lovgivning, er det for det første, fordi vi mener, at vi skal se virkningerne af de seneste lovændringer, som jo giver Ligestillingsrådet mulighed for selv at optage sager og samtidig virksomhederne pligt til at udlevere det nødvendige materiale. Vi har altså først og fremmest brug for nogle helt konkrete eksempler, som er fulgt til dørs via domstolene. Det skal ikke kunne betale sig at overtræde ligelønslovens hensigter og bestemmelser.

For det andet mener vi, at det undertiden er en lige så vigtig opgave for Folketinget at undlade detaillovgivning som at lovgive, for dermed respekterer vi, at nogle spørgsmål bedst kan løses centralt mellem de involverede parter, også selv om parternes beslutningsproces måske ikke altid er så effektiv og heller ikke altid når til lige nøjagtig det resultat, som vi kunne ønske os herinde. Jeg sigter naturligvis til respekten for overenskomstsyste-
met. Men